19 Σεπτεμβρίου 2019

«Πρέπει να εξοφλήσω το χρέος μου στην Ελλάδα»: Η εξομολόγηση 18χρονου φοιτητή συριακής καταγωγής

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Ο Ζαχαρίας Ιμάμ γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ελλάδα – Οι γονείς του έχουν καταγωγή από τη Συρία και ήρθαν ως μετανάστες στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του 1990 – Πέρασε με υψηλό βαθμό στη Σχολή Ναυπηγών Μηχανολόγων Μηχανικών του Μετσόβιου Πολυτεχνείου

Δηλώνει Έλληνας και έχει βάλει ως στόχο του να βοηθήσει την Ελλάδα με όποιο τρόπο μπορεί «για όσα πρόσφερε σε μένα, την αδελφή μου και τους γονείς μου». Δεν ξεχνά όμως και την πατρίδα των γονιών του, τη Συρία, στην ανοικοδόμηση της οποίας ελπίζει να συμβάλει. Ο Ζαχαρίας Ιμάμ είναι ένας 18χρονος νέος συριακής καταγωγής, που πέτυχε με υψηλό βαθμό την εισαγωγή του στη Σχολή Ναυπηγών Μηχανολόγων Μηχανικών του Μετσόβιου Πολυτεχνείου και μιλάει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ για τη ζωή και τα όνειρά του.

Ο Ζαχαρίας γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ελλάδα, όμως οι γονείς του έχουν καταγωγή από τη Συρία και ήρθαν ως μετανάστες στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του 1990.

Ως μαθητής επαγγελματικού λυκείου, από το οποίο αποφοίτησε με βαθμό απολυτηρίου 19,6 και βαθμό πτυχίου 19,8, ο Ζαχαρίας έδειξε από νωρίς ενδιαφέρον για τη μηχανολογία. Στις φετινές πανελλαδικές εξετάσεις κατάφερε να συγκεντρώσει 19.055 μόρια, γράφοντας τρία 20 και ένα 14 και πέτυχε την εισαγωγή του στη σχολή των ονείρων του, τη Σχολή Ναυπηγών Μηχανολόγων

Μηχανικών του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. «Διάβασα πολύ, το διάβασμα είναι απαραίτητο, αλλά το σύστημα και η μεθοδικότητα είναι το μυστικό της επιτυχίας», λέει χαρακτηριστικά στο ΑΠΕ-ΜΠΕ.

Τις ατελείωτες ώρες του διαβάσματος είχε για συντροφιά του τη τζαζ μουσική η οποία «με βοήθησε να ξεπεράσω το άγχος και την κάθε δυσκολία με την οποία ερχόμουν αντιμέτωπος». Μάλιστα η οικογένειά του τού έκανε δώρο ένα σαξόφωνο για την επιτυχία του.

Τον ρωτάμε γιατί επέλεξε τη ναυπηγική ως το επάγγελμα που θα ακολουθήσει. Η απάντησή του είναι συγκινητική. «Όταν ήμουν μικρός καθόμουν δίπλα στη θάλασσα και ονειρευόμουν πως αν αφήσω ένα κομμάτι ξύλο, αυτό θα μπορούσε να φτάσει στη Συρία, όπου βρίσκονταν οι συγγενείς μου και αυτό το θεωρούσα μαγικό». Προσθέτει πάντως ότι «δεν ξέρω αν θα μπορέσω να ξαναχτίσω τη Συρία, αλλά η Συρία έχει θάλασσα και ελπίζω να μπορέσω να κάνω κάτι γι’ αυτή. Μπορεί αυτό το μικρό ξύλο, που σκεφτόμουν να στείλω δια θαλάσσης όταν ήμουν μικρός, να είναι κάποιο πλοίο που θα ναυπηγήσω».

Την ίδια στιγμή, δεν ξεχνάει την άλλη πατρίδα του, την Ελλάδα λέγοντας ότι «πρώτα πρέπει να εξοφλήσω έστω και ένα μικρό μέρος από το χρέος μου στην Ελλάδα για όσα πρόσφερε σε εμένα, την αδελφή μου και στους γονείς μου. Θέλω να υπηρετήσω σε πλοίο του Πολεμικού Ναυτικού, σε φρεγάτα» και προσθέτει: «Θέλω να ασχοληθώ με τα κοινά και να κάνω κάτι για την κοινωνία».

Ο Ζαχαρίας δουλεύει από μικρή ηλικία δίπλα στον πατέρα του για να τον βοηθήσει. «Μπορώ να πω ότι η δουλειά με ώθησε ακόμα περισσότερο στο διάβασμα και με έκανε να βάλω στόχους», λέει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ και συμπληρώνει ότι με τη δουλειά «απέδειξα στον εαυτό μου ότι είμαι ικανός, ένιωσα την δύναμη της δημιουργίας, τη χαρά του να είμαι χρήσιμος και να με υπολογίζουν οι άλλοι, εκεί διαμόρφωσα το χαρακτήρα μου. Μέσα από τη δουλειά ένιωσα σπουδαίος, σημαντικός και κατάλαβα ότι μπορώ να πετύχω τα πάντα».

Αν και παιδί μεταναστευτικής καταγωγής, ο Ζαχαρίας εξηγεί ότι δεν έχει βιώσει ρατσισμό, αλλά αγάπη από τους Έλληνες. Ο πατέρας του από το 1992 δουλεύει σε ένα εστιατόριο και ο εργοδότης του ήταν αυτός που τον βοήθησε να φτιάξει μόνιμα τη ζωή του στην Ελλάδα. Μάλιστα ο Ζαχαρίας αποκαλεί τον εργοδότη του πατέρα του και την οικογένειά του «τους Έλληνες θείους μου και τα ξαδέρφια μου» και εξηγεί: «Ταυτόχρονα με την οικογένειά μου, μεγάλωσα δίπλα σε μια ελληνική οικογένεια που μας αγκάλιασε και μας έδωσε αγάπη. Το ίδιο μας αγκάλιασαν και οι δάσκαλοι μου, οι φίλοι μου και οι οικογένειες τους».

Του ζητάμε να μας πει την άποψή του για την προσφυγική κρίση και να στείλει ένα μήνυμα στους πρόσφυγες. Όπως λέει, «η Ελλάδα δεν μπορεί να φιλοξενήσει τους χιλιάδες πρόσφυγες που έρχονται εδώ και υποφέρουν, πιστεύω ότι καμιά χώρα δεν μπορεί να το κάνει μόνη της, ολόκληρη η Ευρώπη και ο ανεπτυγμένος κόσμος πρέπει να αναλάβουν τις δικές τους ευθύνες. Στους Σύρους και σε όλους τους πρόσφυγες που έρχονται εδώ θέλω να πω ότι πρέπει έχουν δύναμη στην ψυχή τους και να αντέξουν. Θέλω επίσης να τους πω ότι η ελληνική κοινωνία βοηθάει, όσο μπορεί, αλλά κι αυτοί πρέπει να είναι ανοιχτοί, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουν να ενταχθούν στην ελληνική κοινωνία και να μην αποτελούν ξένο σώμα. Μόνο αν είναι δημιουργικοί και προσφέρουν στην κοινωνία, θα προσφέρουν και στον εαυτό τους».

Την ίδια ώρα διατυπώνει ερωτηματικά για τη στάση των Ευρωπαίων ηγετών απέναντι στο προσφυγικό. «Έχω διαβάσει για τον ευρωπαϊκό Διαφωτισμό και τους αγώνες που έκανε η Ευρώπη για τη δημοκρατία και τα ανθρωπινά δικαιώματα και τις αξίες της. Για αυτό δεν δικαιολογείται να μένει απαθής μπροστά στην εξαθλίωση των ανθρώπων, αν το κάνει αυτό καταστρέφει ό,τι έχει φτιάξει μέχρι σήμερα. Και τότε αλίμονο σε όλη την ανθρωπότητα. Όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα να ζήσουν τη ζωή τους με ειρήνη και αξιοπρέπεια».

Πηγή: Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων